

Sygn. akt III AUa 1007/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jolanta Hawryszko (spr.)
Sędziowie:	SSA Anna Polak SSO del. Andrzej Stasiuk
Protokolant:	St. sekr. sąd. Katarzyna Kaźmierczak

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2013 r. w Szczecinie

sprawy R. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 6 listopada 2012 r. sygn. akt IV U 564/11

oddala apelację.

SSO del. Andrzej Stasiuk SSA Jolanta Hawryszko SSA Anna Polak

Sygn. akt III AUa 1007/12

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. w decyzji z 15 marca 2010 r. odmówił ubezpieczonemu R. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy ponieważ, mimo że ubezpieczony jest okresowo częściowo niezdolny do pracy od dzieciństwa, nie posiada wymaganego okresu ubezpieczenia, tj. co najmniej 5 lat pracy w ostatnim 10-leciu poprzedzającym datę zgłoszenia wniosku, zaś stan zdrowia w okresie zatrudnienia nie uległ istotnemu pogorszeniu.

W odwołaniu od decyzji ubezpieczony zakwestionował obliczenia organu rentowego co do okresów składkowych i nieskładkowych, wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z 21 grudnia 2010 r. Sąd Okręgowy w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie ubezpieczonego. Na skutek apelacji od powyższego wyroku Sąd Apelacyjny w Szczecinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 18 maja 2011 r. uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Koszalinie IV Wydziałowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd apelacyjny w uzasadnieniu swojego orzeczenia zobowiązał sąd okręgowy do dopuszczenia dowodu z opinii biegłych lekarzy o odpowiednich ze względu na występujące u ubezpieczonego schorzenia, którzy powinni w sposób precyzyjny wypowiedzieć się przede wszystkim, co do daty powstania niezdolności do pracy ubezpieczonego, zmian stopnia niezdolności w przebiegu leczenia, poprawy czy pogorszenia stanu zdrowia w czasie zatrudnienia, biorąc pod uwagę całość dokumentacji medycznej R. S..

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w wyroku z 6 listopada 2012 r. oddalił odwołanie ubezpieczonego.

Sąd I instancji ustalił, że ubezpieczony R. S. urodzony (...) pracował w Kombinacie (...) w K. od 1 września 1987 r. do 29 czerwca 1990 r. na stanowisku malarza i technologa robót wykończeniowych, a od 27 sierpnia 1991 r. do 27 października 1991 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Usługowym (...) w K. na stanowisku sprzedawcy. Następnie od 1 stycznia 1992 r. do 31 marca 1993 r. podlegał ubezpieczeniu społecznemu rolników oraz od 2 lutego 1993 r. do 2 października 1993 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Handlowym (...) w K.. Od 1 sierpnia 1996 r. do 27 stycznia 1999 r. był zatrudniony w Zakładzie (...) P. K.; od 15 marca 1999 r. do 16 kwietnia 1999 r. i od 4 maja 1999 r. do 10 czerwca 1999 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w K. na stanowisku robotnika budowlanego. W okresach od 20 września 1990 r. do 5 czerwca 1991 r., od 16 grudnia 1993 r. do 28 lutego 1995 r. oraz od 6 lutego do 23 marca 1997 r. i od dnia 24 marca do 22 kwietnia 1997 r. oraz od 24 kwietnia do dnia 19 czerwca 1997 r. i od 25 czerwca do 27 listopada 1997 r. pobierał zasiłek dla bezrobotnych. Na podstawie decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. z 1 października 2003 r. ubezpieczony otrzymywał rentę socjalną; 28 października 2005 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. odmówił ubezpieczonemu prawa do renty socjalnej po 31 sierpnia 2005 r. Ubezpieczony odwołał się od tej decyzji do sądu, który wyrokiem z 14 marca 2006 r. oddalił odwołanie. 31 sierpnia 2007 r. ubezpieczony złożył ponownie wniosek o przyznanie renty socjalnej. Decyzją z 19 listopada 2007 r. przyznano prawo do renty socjalnej od 31 sierpnia 2007 r. do 31 października 2009 r. - orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z 26 października 2007 r. został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy od dzieciństwa. 8 października 2009 r. ubezpieczony złożył kolejny wniosek o przyznanie renty socjalnej. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. decyzją z 20 stycznia 2010 r. odmówił ubezpieczonemu prawa do renty socjalnej, ponieważ Komisja Lekarska ZUS orzekła, że nie jest całkowicie niezdolny do pracy. Od powyższej decyzji ubezpieczony odwołał się do Sądu Okręgowego w Koszalinie, który wyrokiem z 24 czerwca 2010 r. przyznał ubezpieczonemu prawo do renty socjalnej na okres 2 lat od daty wstrzymania renty, tj. od 1 listopada 2009 r. 19 października 2011 r. ubezpieczony złożył kolejny wniosek o przyznanie prawa do renty socjalnej; decyzją z 26 stycznia 2011 r. odmówiono prawa do renty socjalnej z uwagi na orzeczony brak całkowitej niezdolności do pracy. Ubezpieczony odwołał się od tej decyzji do Sądu Okręgowego w Koszalinie, który postanowieniem z 13 kwietnia 2012 r. zawiesił postępowanie w sprawie na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c.

Sąd okręgowy ustalił, że sprawność intelektualna ubezpieczonego mieści się w granicach przeciętnej dla jego wieku i poziomu wykształcenia, bez oznak organicznego uszkodzenia CUN. Ponadto rozpoznano padaczkę, nadciśnienie tętnicze w okresie początkowym, kamicy nerkową w wywiadzie. Ubezpieczony jest od dzieciństwa częściowo niezdolny do pracy (powstała przed datą pierwszego zatrudnienia w 1987 r.), natomiast całkowita niezdolność do pracy jest od 19 lutego 2010 r. do dnia 31 marca 2013 r. Istotne pogorszenie stanu zdrowia ubezpieczonego wystąpiło z datą całkowitej niezdolności do pracy, tj. w dniu 19 lutego 2010 r.

Odnosząc powyższe ustalenia do treści przepisów art. 57 w związku z art. 58 i art. 12 ustawy sąd I instancji nie uwzględnił odwołania ubezpieczonego. Na okoliczność stanu zdrowia odwołującego się przeprowadził dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych kardiologa, neurologa, internisty, medycyny pracy i psychologa. Biegli jednoznacznie i kategorycznie stwierdzili, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy od dzieciństwa, niezdolność powstała

przed podjęciem zatrudnienia, tj. przed 1 września 1987 r., a istotne pogorszenie stanu zdrowia ubezpieczonego nastąpiło 19 lutego 2010 r. dając całkowitą niezdolność do pracy. Sąd okręgowy ocenił wydane w toku postępowania opinie jako wiarygodne. Biegli po sporządzeniu opinii podstawowej wielokrotnie zajmowali stanowisko, co do zarzutów stron podtrzymując wnioski zawarte w pierwszej opinii. W związku z tym sąd okręgowy rozważył, że w przypadku ubezpieczonego zarówno częściowa niezdolność do pracy, jak również całkowita niezdolność do pracy nie powstała w czasie zatrudnienia ani w okresie 18 miesięcy od ustania zatrudnienia, przez co ubezpieczony nie spełnia warunku wymienionego w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy, jak również warunku dotyczącego wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego wymienionego w art. 57 ust. 1 pkt 2 koniecznego do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (łącznie 5 lat okresów składkowych i nieskładkowych).

Apelację od wyroku sądu I instancji złożył ubezpieczony zarzucając rozstrzygnięciu błąd w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę orzeczenia, poprzez przyjęcie, że w okresie wskazanym w art 57 ust. 1 pkt 3 ustawy nie doszło u ubezpieczonego do takiego pogorszenia stanu zdrowia, który uniemożliwił mu wykonywanie dotychczasowej pracy. Skarżący podniósł, że istotne pogorszenie stanu zdrowia ubezpieczonego nastąpiło w okresie zatrudnienia, tj. co najmniej w 2001 r., kiedy to otrzymał orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności. Zwrócił przy tym uwagę, że już od 2003 r. był uznawany za osobę całkowicie niezdolną do pracy, w związku z czym otrzymywał rentę socjalną. Wskazując na powyższe domagał się zmiany zaskarżonego wyroku przez przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ewentualnie uchylenia wyroku i poprzedzającej go decyzji organu rentowego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania bezpośrednio organowi rentowemu oraz zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd odwoławczy przyjmuje za własne ustalenia sądu okręgowego oraz aprobuje ocenę prawną sporu. Zgodnie z treścią art. 57 ustawy renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1) jest niezdolny do pracy;

2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;

3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów. Na podstawie art. 58 ust. 1 pkt 5 ustawy warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat, a okres ten powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej (art. 58 ust. 2 ustawy). W tej sprawie niesporne jest, że ubezpieczony w dacie zaskarżonej decyzji spełnił pierwszą z wymienionych wyżej przesłanek, tj. był osobą całkowicie niezdolną do pracy. Kwestią wymagającą oceny pozostało ustalenie czy jednocześnie ubezpieczony posiada wymagany ustawą staż ubezpieczeniowy oraz czy stwierdzona u niego niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów. Renta z tytułu niezdolności do pracy jako świadczenie z ubezpieczenia społecznego z założenia bowiem chronić ma sytuacje trwałej lub długotrwałej niezdolności do pracy wynikające z tzw. ogólnego stanu zdrowia powodujące utratę zdolności do wykonywania pracy. Zasadniczo więc naruszenie sprawności organizmu powodujące utratę zdolności do pracy musi nastąpić w okresie, kiedy zarobkowanie w związku z zatrudnieniem lub inną działalnością było możliwe, tak aby możliwe było stwierdzenie utraty tej zdolności do pracy wykonywanej dotychczas.

W konsekwencji tego, dla spełnienia warunku określonego w art. 57 pkt 3 ustawy przez osobę częściowo niezdolną do pracy przed podjęciem zatrudnienia i wykonującą pracę odpowiednią do jej możliwości zdrowotnych wymagane jest pogorszenie stanu zdrowia w stopniu uniemożliwiającym wykonywanie pracy w dotychczasowym ograniczonym zakresie. Jeżeli nie nastąpiła istotna zmiana w stosunku do stanu istniejącego przed podjęciem zatrudnienia, wymieniany warunek nie jest spełniony. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 15 stycznia 2013 r., III AUa 646/12, LEX nr 1267415).

Na podstawie analizy akt sprawy, w tym dokumentacji lekarskiej stanowiącej załącznik do akt rentowych R. S. oraz opinii biegłych sądowych, sąd I instancji prawidłowo ustalił, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy od dzieciństwa w związku z padaczką i niezdolność ta powstała u ubezpieczonego przed datą pierwszego zatrudnienia, tj. przed 1987 r. Niesporne jest przy tym, że pomimo częściowej niezdolności do pracy ubezpieczony ukończył zasadniczą szkołę zawodową, uzyskując zawód technologa robót wykończeniowych i zgodnie z kierunkiem swojego wykształcenia pracował w latach 1996-1999 r. w Zakładzie (...) P. K., a następnie w 1999 r. w Przedsiębiorstwie (...) w K. na stanowisku robotnika budowlanego. Po okresie zatrudnienia, sprawował opiekę nad swoją matką od 1 lipca 1999 r. do 30 czerwca 2001 r., po czym nie wykazał już żadnych innych okresów składkowych i nieskładkowych. Ustalenia te nie były kwestionowane przez żadną ze stron i ostatecznie zostały przyznane w treści apelacji. Innymi słowy częściowa niezdolność do pracy stwierdzona u R. S. została wniesiona przez ubezpieczonego do okresu zatrudnienia, dlatego nie mogła stanowić podstawy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, tj. świadczenia z ubezpieczenia społecznego na rzecz osób niezdolnych do pracy w związku z tytułem ubezpieczenia rentowego.

Ustalenia, czy w stanie zdrowia ubezpieczonego nastąpiły zmiany (istotne pogorszenie stanu zdrowia) powodujące jego niezdolność do pracy powstała w okresie objętym ochroną ubezpieczeniową, tj. przed 30 czerwca 2001 r., ewentualnie nie później niż w ciągu 18 miesięcy od tej daty, sąd okręgowy dokonał na podstawie opinii biegłych sądowych, specjalistów adekwatnych do schorzeń zgłaszanych przez ubezpieczonego, którzy w opinii podstawowej i opiniach uzupełniających stanowczo wnioskowali, że istotne pogorszenie stanu zdrowia ubezpieczonego nastąpiło wraz z datą orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy, tj. w dniu 19 lutego 2010 r. Biegli wielokrotnie potwierdzili, że przed tą datą ubezpieczony był osobą częściowo niezdolną do pracy od dzieciństwa, wyjaśniając że niezdolność ta powstała przed 1987 r., tj. przed podjęciem pierwszego zatrudnienia. Opinie te w ocenie tutejszego sądu są stanowcze, jasne, logiczne oraz merytoryczne.

Niezależnie jednak od oceny wskazanego dowodu z opinii sądowno-lekarskich, sąd apelacyjny zauważa, że przede wszystkim to ustalenia oparte na analizie akt sprawy nie pozwalają na umiejscowienie daty istotnego pogorszenia stanu zdrowia ubezpieczonego, tj. powstania całkowitej niezdolności do pracy w czasie ubezpieczenia rentowego R. S. (tj. przed 30 czerwca 2001 r., ewentualnie w ciągu 18 miesięcy od tej daty). Wbrew stanowisku wnoszącego apelację okoliczności tej nie dowodzi samoistnie data orzeczenia Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w K. z 2001 r., który postanowił zaliczyć ubezpieczonego do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności od 10 lipca 2001 r. Należy mieć na uwadze, że zgodnie z jego treścią niepełnosprawność stwierdzona u badanego istnieje od dzieciństwa. Ponadto orzeczenie o stopniu niepełnosprawności z założenia służy do innego celu niż nabycie na jego podstawie świadczenia z ubezpieczenia społecznego. Wydawane jest ono na podstawie ustawy, która obecnie nie ma zastosowania przy ustaleniu świadczeń z ubezpieczenia społecznego, a zatem nie może stanowić podstawy, w oparciu o którą uzasadnione jest przyjęcie, iż wnioskodawca jest niezdolny do wykonywania pracy zgodnej z nabytymi przez niego kwalifikacjami zawodowymi. W konsekwencji o wcześniejszej dacie istotnego pogorszenia stanu zdrowia ubezpieczonego w stosunku do wyniesionej z dzieciństwa częściowej niezdolności do pracy, nie może też przesądzać decyzja organu rentowego z dnia 1 października 2003 r. o przyznaniu ubezpieczonemu prawa do renty socjalnej. Podstawą wydania wskazanej decyzji było wspomniane orzeczenie o stopniu niepełnosprawności R. S., nie zaś orzeczenie o niezdolności do pracy w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Ustawa z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej, która jako podstawa prawna uprawniająca do renty socjalnej zastąpiła przepisy ustawy z dnia 29 listopada 1990 r. o pomocy społecznej (tekst jedn. Dz.U. z 1998 r. nr 64 poz. 414 ze zm.), zmieniła charakter tego świadczenia ze świadczenia z pomocy społecznej na finansowane z budżetu państwa świadczenie rentowe dla osób niepełnosprawnych od dzieciństwa. Jednocześnie

zmieniły się warunki uzyskania tego świadczenia. Obecnie rentę socjalną przyznaje się i wypłaca osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało przed 18. rokiem życia lub w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej przed ukończeniem 25 roku życia, a także w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej (art. 4 ust. 1 ustawy). W związku z tym z dniem 1 października 2003 r. uchylony został art. 27a ustawy o pomocy społecznej, stanowiący - w powiązaniu z art. 2a ust. 1 pkt 4 tej ustawy - o prawie do renty socjalnej zarówno osób całkowicie niezdolnych do pracy w rozumieniu przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jak też osób, u których stwierdzono znaczny lub umiarkowany stopień niepełnosprawności w rozumieniu przepisów o zatrudnieniu i rehabilitacji zawodowej osób niepełnosprawnych. Zgodnie z art. 26 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej, osobom uprawnionym do tego świadczenia na podstawie dawnych przepisów, renta socjalna przysługuje w wysokości i na zasadach określonych w nowej ustawie. Prawo do renty socjalnej nabyte na dotychczasowych warunkach zostało jednak zachowane tylko o tyle, o ile zezwalały na to przepisy międzyczasowe - art. 26 ust. 2 oraz art. 27 ustawy o rencie socjalnej. Z mocy art. 27 ust. 1 tej ustawy przepisy dotychczasowe należało stosować tylko do spraw wszczętych przed dniem 1 października 2003 r. (tj. przed dniem wejścia w życie ustawy), z tym że w razie ustalenia po tym dniu prawa do renty socjalnej na podstawie dotychczasowych przepisów, renta miała być wypłacana do dnia 30 września 2003 r., a od dnia 1 października 2003 r. ustalana była przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych tylko wówczas, gdy wnioskodawca spełniał nowe warunki do przyznania renty (art. 27 ust. 2 ustawy o rencie socjalnej). Podstawą tego ustalenia pozostały orzeczenia o stopniu niepełnosprawności wydane przed dniem 1 października 2003 r. i uprawniające do renty socjalnej na podstawie ustawy o pomocy społecznej, jednakże tylko na okres, na który zostały wydane (art. 26 ust. 2 ustawy). Przenosząc wspomniane regulacje na grunt tej sprawy stwierdzenia zatem wymaga, że do dnia 31 sierpnia 2005 r. ubezpieczony pobierał prawo do renty socjalnej w związku z orzeczonym umiarkowanym stopniem niepełnosprawności istniejącym od dzieciństwa, a nie w związku ze stanem niezdolności do pracy, powstałym w okresie zatrudnienia.

Dla potrzeb rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, w sposób wiążący ocena powstania przesłanki całkowitej niezdolności do pracy R. S. została jednak przesądzona prawomocnie zakończonymi postępowaniami sądowym w sprawach ubezpieczonego o prawo do renty socjalnej, które zainicjował po upływie okresu pobierania świadczenia oznaczonego w orzeczeniu o stopniu niepełnosprawności przed Sądem Okręgowym w Koszalinie (sygn. IV U 1947/05, IV U 315/10). Zgodnie bowiem z treścią przepisu z art. 365 § 1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Związanie treścią prawomocnego orzeczenia wyraża nakaz przyjmowania przez wskazane w przepisie art. 365 § 1 k.p.c. podmioty, że w objętej tym orzeczeniem sytuacji stan prawny przedstawiał się tak, jak to wynika z sentencji wyroku. Rozstrzygając niniejszą sprawę sąd apelacyjny nie mógł więc pominąć tego, że w decyzji z dnia 28 października 2005 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił ubezpieczonemu prawa do renty socjalnej w związku z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS, w którym stwierdził, że ubezpieczony nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy, a w wyroku z dnia 14 marca 2006 r. Sąd Okręgowy w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie ubezpieczonego od wskazanej decyzji. Rozstrzygnięcie sądu zostało poprzedzone opinią biegłych sądowych lekarzy specjalistów – internisty, neurologa i psychiatry, z której wynika, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy od dzieciństwa na trwałe. Co jednak istotne, zdaniem opiniujących wówczas biegłych sądowych schorzenia występujące u badanego w ówczesnym ich stanie nasilenia nie czyniły ubezpieczonego osobą całkowicie niezdolną do pracy. Biegli byli zgodni z opinią lekarzy orzeczników ZUS, a ich opinia stała się podstawą prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 14 marca 2006 r. (VI U 1947/05). W niniejszym postępowaniu sąd nie mógł dokonać ustalenia odmiennego od tego, że z pewnością zarówno w dacie zaskarżonej wówczas decyzji z dnia 28 października 2005 r., jak i w dacie wydania przez biegłych sądowych opinii, tj. w dniu 17 stycznia 2006 r. ubezpieczony nie spełniał warunku niezdolności do pracy uzasadniającego prawo do renty socjalnej.

Dopiero w decyzji z dnia 19 listopada 2007 r. organ rentowy w związku ze stwierdzeniem okresowej całkowitej niezdolności do pracy do 31 października 2009 r. przyznał ubezpieczonemu prawo do renty socjalnej. Po upływie tego okresu w decyzji z dnia 20 stycznia 2010 r. organ rentowy odmówił R. S. prawa do renty socjalnej, opierając się na orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS oraz komisji lekarskiej ZUS stwierdzających, że ubezpieczony nie jest osobą

całkowicie niezdolną do pracy. Na skutek odwołania ubezpieczonego Sąd Okręgowy w Koszalinie prawomocnym wyrokiem z dnia 24 czerwca 2010 r. zmienił decyzję organu rentowego z dnia 20 stycznia 2010 r. i przywrócił ubezpieczonemu prawo do renty socjalnej na okres 2 lat, tj. od dnia 1 listopada 2009 r. Sąd apelacyjny jest związany wynikami i tego postępowania, co jednak nie zmienia ustalenia, że przesłanka niezdolności do pracy nie została przez ubezpieczonego spełniona w wymaganym ustawą okresie ubezpieczenia. W związku z powyższym, uwzględniając ostatni okres ubezpieczenia R. S., trafne pozostaje spostrzeżenie sądu okręgowego, że ubezpieczony z pewnością nie spełnił warunku, o którym stanowi art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy i wyrok sądu I instancji jest prawidłowy.

Mając na względzie to wszystko, sąd apelacyjny opierając się na treści art. 385 k.p.c. oddalił apelację ubezpieczonego, jako pozbawioną racji.